

Sygn. akt II Ka 250/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Podwójniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sieradzu Kamili Mizerskiej-Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 01 grudnia 2021 r.

sprawy **B. J.**

oskarżonego z art. 209 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 25 sierpnia 2021 roku, sygn. akt II K 384/21

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w zawartym w punkcie 3 dotyczącym kosztów sądowych zasądzonych od B. J. na rzecz Skarbu Państwa opłatę określa na kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt 00/100) złotych,
2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,
3. zasądza od B. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,00 (dwadzieścia 00/100) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180,00 (sto osiemdziesiąt 00/100) złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 250/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z 25 sierpnia 2021 roku wydany w sprawie II K 384/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut naruszenia prawa procesowego polegający na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co spowodowało się również do uznania za wiarygodne zeznań świadka M. M. – matki małoletniego uprawnionego do alimentacji P. J., wedle których oskarżony nie zaspokaja potrzeb życiowych syna, gdy przekazywane przez niego prezenty należy traktować jako przyczynianie się do zaspokajania potrzeb małoletniego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym także zeznania M. M., brak jest podstaw do uznania, że doszło do naruszenia przez Sąd I instancji reguł zakreślonych przepisem art. 7 k.p.k. (określających zasadę swobodnej oceny dowodów) jak również art. 4 k.p.k. (odnoszącym się do zasady obiektywizmu).</p> <p>Wbrew twierdzeniom oskarżonego (...) Sąd Rejonowy w Sieradzu rozstrzygając w przedmiotowej sprawie w pełni respektował zasadę obiektywizmu, wedle której organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego jak i na jego niekorzyść. Przypomnieć należy, że w odniesieniu do Sądu zasada ta ma swoją konstytucyjną podstawę, gdyż w art. 45 ust. 1</p>		

Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej
gwarantującym
prawo do Sądu
zostały
jednoznacznie
określone atrybuty,
do których obok
niezależności i
niezawisłości
zaliczono także
bezstronność.

W takim ujęciu brak
jest podstaw do
uznania zasadności
zarzutu
nieobiektywizmu
sądu meriti (bo do
tego sprowadzają się
twierdzenia zawarte
w środku
odwoławczym
oskarżonego) w
ocenie zebranego w
sprawie materiału
dowodowego. Tenże
organ bowiem
weryfikując dowody
czynił to w
sposób staranny,
co pozwoliło na
odzwierciedlenie
okoliczności
dających podstawę
do przypisania B.
J. jego postępowania
pod kątem
przypisanego mu
kwestionowanemu
wyrokiem czynu.
Uczynił to z
poszanowaniem
reguł
zakwestionowanych
przepisem art. 7
k.p.k., a więc na
podstawie
wszystkich

przeprowadzonych dowodów, ocenionych z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zgodnie z tym za wiarygodne uznano zeznania M. M. – matki małoletniego pokrzywdzonego, które jednoznacznie korespondują ze znajdującymi się w aktach sprawy i tworzącymi materiał dowodowy dokumentami, w tym dokumentów odzwierciedlających przebieg prowadzonej wobec B. J. egzekucji zasądzonych od niego na rzecz syna alimentów. Z nich to wynika, że oskarżony należności te przestał realizować od grudnia 2020 roku. Informacja ta jak i pozostałe dokumenty nie były przez strony procesu w żaden sposób kwestionowane.

Słusznie przez to Sąd Rejonowy w Sieradzu za wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego jedynie w takim zakresie, w którym nie pozostają one w opozycji do

<p>powyższych dowodów. Dotyczy to takich okoliczności jak negowanie realizacji obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniego (urodzonego w (...) roku) syna. Twierdzenia oskarżonego, do których odniósł się Sąd meriti dają podstawę do uznania, że oskarżony – mimo utraty pracy – był w stanie płacić zasądzone od niego świadczenie. Oskarżony kwestionował zasadność obciążenia go obecnie taką powinnością powołując się przy tym (co zauważa organ I instancji) na sytuację finansową M. M., co nie może mieć znaczenia dla kwestionowanego rozstrzygnięcia przy funkcjonującym w obrocie prawnym wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanym w sprawie II ACa 194/18.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z uwagi na bezzasadność zarzutu.			
	Zarzut		
3.2.	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - sytuacja materialna małoletniego P. J. daje podstawy do przyjęcia, że nie są zaspokajane jego potrzeby życiowe, - sytuacja finansowa w jakiej znalazł się oskarżony pozwala na wywiązywanie się przez niego z nałożonego obowiązku alimentacji syna. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>Wprawdzie skarżący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, niemniej zaznaczyć należy, że ów błąd, który zdaniem oskarżonego nie dawał podstaw do przypisania mu winy i sprawstwa w przypisanym mu zaskarżonym wyrokiem czynie, traktować się winno jako będący efektem niewłaściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.</p> <p>Dla przypomnienia zaznaczyć należy, że błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika, bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on być wynikiem nieznajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów,</p>		

zlekceważenia niektórych dowodów, dania wiary niektórym dowodom nieprzekonywującym, bezpodstawnego pominięcia określonych twierdzeń dowodowych, oparcia się na faktach w istocie nieudowodnionych. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten (błędu w ustaleniach faktycznych) jest słuszny tylko wówczas, „gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natychmiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (za: zachowującym aktualność wyrokiem Sądu Najwyższego z 24 marca 1975 r. – II KR 355/74, (...), poz. 84), przy czym należy obecnie to ujmować przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do

błędu w ustaleniach faktycznych, aby uznać go za skuteczny, to bowiem nie może wskazywać jedynie na odmienną ocenę materiału dowodowego, lecz winien wskazywać, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Z powyższych względów nie można uznać zasadności tego zarzutu, który miałby oparcie w regulacji z art. 438 pkt 3 k.p.k.

Marginalnie zaznaczyć należy, że B. J. przypisano zachowanie wyczerpujące dyspozycję art. 209 § 1 k.k. a nie skazano go za przestępstwo określone w art. 209 § 1a k.k. Dopiero w tym ostatnim czynie zabronionym przejawia się znamię narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Natomiast przestępstwo stanowiące

<p>przedmiot niniejszego procesu karnego sprowadza się jedynie do uchylania się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące.</p>				
<p>Wniosek</p>				
	<p>O zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				

<p>Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Orzekając o opłacie związanej z wymierzoną karą Sąd I instancji błędnie powołał się na przepis art. 2 ust. 1 pkt 2) w zw. z ust. 2 ustawy z 23 marca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, gdy wymiar orzeczonej kary 8 miesięcy ograniczenia wolności nakazuje zastosowanie w tym przypadku regulacji z art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z ust. 2 wskazanej ustawy o opłatach w sprawach karnych.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Przepis art. 16 ust. 2 cyt. ustawy o opłatach w sprawach karnych wskazuje, że jeżeli w orzeczeniu kończącym postępowanie opłaty nie określono albo błędnie ustalono jej</p>		

wysokość, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje sąd odwoławczy lub sąd I instancji i nie ma tu znaczenia, która ze stron procesu wnosi środek odwoławczy.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Orzeczoną przez Sąd Rejonowy opłatę podwyższono z kwoty 120,00 złotych do kwoty 180,00 złotych.		
Zwiążle o powodach zmiany		

Argumentację dotyczącą zmiany zaskarżonego wyroku przedstawiono powyżej w punkcie 4. Natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając, że podniesione w apelacji zarzuty okazały się całkowicie bezzasadne. Jak wynika z rozważań Sądu I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, dokonując w oparciu o zasadnie uznane za wiarygodne dowody – prawidłowych ustaleń faktycznych. W świetle zaś tych ustaleń nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w art. 209 § 1 k.k. Jednocześnie nie można mieć najmniejszych wątpliwości co do orzeczonej wobec B. M. J. kary. Sąd Rejonowy przy wymierzaniu kary wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, a orzeczoną karę należy uznać za łagodną.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapłaty i prawnie i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>W związku z nieuwzględnieniem apelacji oskarżonego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego kwotę 20,00 złotych tytułem poniesionych w postępowaniu wydatków oraz wymierzył mu opłatę za II instancję (której wysokość ustalono w oparciu o przepisy art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych) w wysokości 180,00</p>	

	złotych. Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do zwolnienia B. J. od zapłaty wskazanych należności.	
7. PODPIS		